

CARTA DOMINICAL

13 DE SETEMBRE DE 2020

RESSÒ DE LA PARAULA

Creixement en la crisi

És cert que el primer gran benefici que ens aporta la crisi és “obrir-nos els ulls”. És una sacsejada que ens espavila inesperadament enmig del somni en el qual estem sumits. Llavors apareix davant de la nostra mirada ni més ni menys que “la realitat”, allò real, el que efectivament és fora de nosaltres, al marge de les nostres il·lusions i de les nostres ganes de ser feliços.

Un primer pas necessari en tot creixement humà cap a la maduració. Però no és un pas suficient. Per dues raons. Primera, perquè la realitat ha de ser vista; i resulta que no totes les mirades reconeixen la realitat tal com és. Per als creients, mirar la realitat tal com és, més encara, rebre-la, acollir-la, integrar-la en la pròpia vida és una virtut. Per a santa Teresa d'Àvila era sinònim de “caminar en la veritat, viure en la humilitat”. És una virtut, per la senzilla raó que el Déu de Jesucrist no va fabricar un món o una història falsa, artificial, per a fer-se trobar per les persones humanes, sinó que va assumir la carn humana tal com era i com és.

La segona raó per la qual no és suficient descobrir la realitat, és que, gairebé sense adonar-nos-en, en veure la realitat la interpretem. I aquesta interpretació és tan important o més que el descobriment de la realitat mateixa. Hom pot descriure la malaltia que pateix, el seu procés, els seus símptomes, el seu tractament, però el més important és descobrir el que aquesta malaltia significa per a ell, com l'entén, de quina forma afronta aquesta crisi...

La veritat, amb minúscules, pot designar la realitat tal com és. La Veritat amb majúscules, designa el sentit profund de la vida, sigui com sigui, que ens serveix de base per a interpretar aquella realitat. Cadascú té el seu “sentit de vida”, o bé perquè ho ha assumit de la cultura o

de l'ambient, o bé perquè l'ha trobat i l'ha integrat lliurement i conscientment.

La crisi ens posa davant de realitats negatives. Si una persona fonamenta la seva vida sobre un sentit negatiu, pessimista, o sobre unes conviccions errònies o insuficients (per exemple, confiar absolutament i exclusiva en les pròpies forces), llavors el descobriment de la realitat (la veritat amb minúscules), tractant-se d'una crisi, el sumirà en la negativitat, el derrotisme, la depressió. En el cas d'un sentit de vida basat en conviccions errònies o insuficients, la reacció serà més greu, perquè a la sensació de fracàs s'unirà la impressió d'haver viscut enganyat.

No sempre això desencadena una gran tragèdia: hem descobert molts mecanismes per a evadir-nos i superar el sofriment. Però honradament hem de reconèixer que aquesta és la gran qüestió: la crisi, en destapar la realitat, ens descobreix els nostres límits, i llavors, hem de recolzar-nos en uns criteris de vida, en un sentit de vida tal, que ens permeti assumir aquests límits, que compti amb ells, com formant part d'aquest sentit profund de l'existència. “En efecte, realment som limitats, no podem superar automàticament la crisi, no som els reis de l'univers, hem de comptar amb limitacions i errors, fins i tot amb faltes de la nostra voluntat i amb pecats i abusos aliens... Però té sentit continuar vivint i lluitant!”

Arribar a aquesta conclusió és, doncs, un bé que ens pot facilitar la crisi. Perquè gràcies a ella molts busquen, reviuem, reafirmem aquest sentit profund de la vida, per a créixer des d'ell en altres facetes de l'existència. Una altra qüestió és encertar en aquest sentit, en aquesta Veritat, que ens permet continuar vivint amb esperança.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat